

ciper om Forbeholdsfrihed. Men jeg er ogsaa en Modstander af Bestemmelsen, selv om den efter sit Bogstav indskrænkes til, at Forældre for en Arvinges Vedkommende kunne lægge saadanne Baand paa Eiendommen. Jeg udviklede, at selv om man vilde indskrænke Bestemmelsen saaledes, vilde det være ganske nødvendigt, at der gaves Afgang for en saadan Arving, der mulig ikke besad anden Eiendom, til at kunne optage Laan. Jeg paaviste, at denne Tanke gik igjennem vor egen Lovgivning om beslagtede Forhold, og jeg paaviste, at i fremmede Lovgivninger indeholdtes der altid en saadan Afgang for Eieren til at kunne optage Laan. Foraauidt altsaa Vædringsforslaget gaar ud paa, at det skal kunne tillades delvis at faa dette Baand ophævet, saa tror jeg ikke, at det er muligt, at det vil kunne møde nogen Modsigelse; men jeg mener ogsaa, at Forholdene kunne forandre sig saa overordenligt, at det kunde være ønskeligt for den paagældende Arving at kunne fuldkommen raade over Eiendommen og over den Kapital, som stikker i samme, og det har man søgt at komme imøde ved at optage en Bestemmelse om, at Baandet ogsaa helt skal kunne løses. Jeg skal nu ikke indlade mig paa at defendere eller forsvare Affattelsen af Vædringsforslaget; thi, skjøndt det er stillet af hele Udvalget, vil det høie Thing nok kunne forstaa, at jeg efter min Stilling til den hele Bestemmelse ikke har nogen personlig Del i dette Vædringsforslag; da det imidlertid imødekømt Tanker, som jeg netop havde fremsat, har jeg ikke fundet nogen Anledning til at lade mine Fæller i Udvalget staa alene, men har sluttet mig til Forslaget. Det er nu meget sandt, at saaledes som Bestemmelsen er affattet, nedlægger den Myndigheden i Ministerens Haand, overlader Afgjørelsen til et ministerielt Skjøn; men for det Første maa dertil bemærkes, at det jo netop ogsaa er Tilfældet med § 28 i Arveloven af 1845. Den indeholder i sin Affattelse ligefrem Hjemmel for Ministeren — der nævnes naturligvis Rancelliet, men det er nu Ministeriet — til at forandre de Bestemmelser, der oprindeligt ere tagne, navnlig da til at give den paagældende Arving Be-

rettigelse til at faa sin Kapital ud af Overformynderiet, naar han formaaer at fikke den paa anden Maade, f. Ex. ved at sætte dem i en Eiendom. Det er derfor vistnok ganske i sin Orden, naar der i Vædringsforslaget vises hen til denne Paragraf i Arveloven som Bærer for den hele nye Bestemmelse. Nu vil det erindres, at den høitærede Justitsminister mente, at der i denne Paragraf gaves Hjemmel ogsaa til en fuldstændig Ophævelse af saadanne Baand, der vare lagte paa Kapital. I saa Henseende tillod jeg mig at nære nogen Tvivl, endogsaa at udtale en bestemt modsat Anskuelse, som mere end een Gang er mødt mig i det praktiske Liv; men at det er ønskeligt, at en saadan Bemyndigelse ligger i Ministerens Haand, forekommer mig at være ganske klart. Man kan vel sige: Ministrene verke, og Forslaget vil saaledes stille os under ministeriel Vilkaarlighed. Ja, mine Herrer, det gjør hele Paragrafen, det er jo Tilfældet allerede ved Baandlæggelsen, idet denne skal ske gennem ministeriel Stadfæstelse; og det er netop en af de Betragtninger, som vel kunde gjøre det noget tvivlsomt, om ikke den hele Bestemmelse er noget uheldig. Men, naar vi engang ere komne ind paa det ministerielle Skjøn, da er det vel ogsaa ganske naturligt at lade det ministerielle Skjøn raade over Baandets Vedbliven. Man kunde tænke sig en anden Vej, og de fremmede Lovgivninger vise hen dertil, nemlig, at lade det være et Spørgsmaal, der bliver at afgjøre ved Domstolene. Det er jo bekendt nok, at efter fremmede Lovgivninger kan f. Ex. Umyndiggjørelse kun ske ved et efter Domstols-Forhandling affaagt Dekret, og ganske paa samme Maade er det i disse særlige Forhold, f. Ex. i England, netop Domstolene, der afgjøre, om det Baand, der af Forældrene er lagt paa Eiendommen, kan ophæves — naturligvis paa Begjæring af den Arving, paa hvem Baandet er lagt, men som ikke derved berøves sin Eiendom. Vi kjende imidlertid efter vor Lovgivning ikke nogen Afgang til at faae et saadant Spørgsmaal forhandlet for Domstolene. Vi have ingen anden Vej at gaa end den administrative, og indtil altsaa en større Forandring i denne Henseende kan gennemføres i vor Lov-